

repræsentanterne i C-Nævnet i Virkeligheden var villige til at indgaa paa en Ordning, der gik ud paa, at denne ekstra fortsatte Hjælp skulde ydes fra 15. Oktober — saa kunde vi først have faaet Forslaget om Refusion forelagt — til 15. April, og at der dernæst kunde tages et Hensyn til Pristallet, men kun for det forhøjede Beløbs Vedkommende. Det vilde være blevet saa lidt. Men skal det Hensyn tages for hele Beløbet, vil det betyde, at en ugift Arbejder, som nu har 1 Kr. 50 Ø., og som efter min Bekendtgørelse faar 2 Kr. om Dagen — det er sandelig ikke meget at leve af, heller ikke i disse Tider, heller ikke med Kronen i Pari —, ganske vist paa den ene Side fik et Tillæg paa 50 Ø., men at der samtidig blev draget saadant noget som en Sjettedel fra, saa at hans hele Forhøjelse blev fra 1 Kr. 50 Ø. til 1 Kr. 68 Ø. Det vilde jeg ansæ for at være for smaaligt i en Sag som denne, det kunde jeg ikke gaa ind paa.

Det ærede Medlem Hr. Dahlgaard gjorde den Indvending mod Forslaget, at Statskassen overtager hele Byrden; han ønskede, at den maatte overtages af Fonden. Det kan jeg ikke gaa ind paa. Som Stillingen er i Øjeblikket, mener jeg, at det har været forsvarligt — og jeg har Tilslutning fra Arbejdsdirektøren, altsaa Fondens Formand, dertil — at forøge den fortsatte Hjælp, saaledes som jeg har gjort, og dernæst at lade Fonden sammen med Statskassen overtage den Merudgift, som Kommunerne ellers vilde faa, men saa tror jeg heller ikke, det vil være rigtigt at gaa videre i ekstraordinær Belastning for Tiden af Arbejdsløshedsfonden. I hvert Fald tager Arbejdsdirektøren i en Embedsskrivelse til Socialministeriet Afstand fra, at Fonden blot betaler Halvdelen, han mener, at Statsens Bidrag maa forhøjes derudover.

Det undrer mig noget, at det ærede Medlem Hr. Dahlgaard fremfører denne Tankegang og fremsætter det Ønske, at Fonden nu skal overtage det hele, for i Fjor var det ærede Medlem jo med til at lade Staten betale det halve. I Fjor indbragte jeg i det Folketingsudvalg, der var nedsat om mine Forslag til Ændringer i Arbejdsløshedsloven, et Forslag om en saadan ekstraordinær Krisehjælp. I dette Forslag stod der udtrykkelig, at Staten skulde refundere Arbejdsløshedsfonden Halvdelen, og efter nogen Forhandling samledes et Flertal i Folketingets Udvalg og senere her i Folketinget om denne Ordning, og Folketinget vedtog den 18. Februar ved tredie Behandling et Forslag om Krisehjælp til arbejdsløse. I dette Forslags § 2 staar der i

sidste Stykke: „Halvdelen af den Udgift, der som Følge af foranstaaende Bestemmelser paaføres den i fornævnte Lovs § 28 omhandlede Arbejdsløshedsfond, refunderes Fonden af Statskassen.“

Altsaa i Fjor den 18. Februar var det ærede Medlem, uden at der kom nogen som helst Indvending fra hans eller hans Partifællers Side, hverken i Udvalget eller her i Salen, villig til at lade Staten refundere Fonden Halvdelen. Nu er der sket den Ændring, at jeg — efter at Arbejdsløsheden har varet saa længe, og med den Vinter, vi gaar i Møde — ikke tør blive staaende paa det Standpunkt, men maa i Overensstemmelse med Formanden for Arbejdsløshedsfonden, Arbejdsdirektøren, mene, at Staten maa paatage sig en større Byrde, medens det ærede Medlem gaar til den modsatte Side, hvorved Kløften imellem os unægtelig bliver større. Vi var i Fjor i den daværende Situation enige om Refusion af Halvdelen; nu siger det ærede Medlem, at Fonden skal overtage det hele. Jeg siger, at Staten skal overtage det hele. Jeg tror, at min Betragtning er bedre i Overensstemmelse med den Udvikling, som er foregaaet siden, og med den nuværende Situation end det ærede Medlems.

Vi faar nu Lejlighed til at drøfte Sagen nærmere i et Udvalg. Jeg beder kun om, at denne Udvalgsbehandling maa blive hurtig. Der staar flere Tusinde arbejdsløse udenfor denne Sal, ude i det danske Samfund, som er saa ulykkeligt stillede, at de har forbrugt baade den vedtægtsmæssige og den fortsatte Hjælp, som intet har, som ikke har anden Udvej end en meget tvivlsom og fattig gennem Hjelpekasserne rent skønmæssigt ydet Hjælp, der er indenfor snævre Grænser, eller Fattigvæsenet. De staar her udenfor, de staar her ude i Samfundet. For hver Uge, der gaar, medens et Folketingsudvalg sidder og behandler denne Sag, bliver Tilstanden værre. Det ærede Medlem og hans Parti gik i Fjor Vinter med til at hjælpe dem ved en Krisehjælp, gik den Gang med til, at Staten skulde bære Halvdelen deraf. Nu mener jeg, at den skal bære mere.

Jeg vil haabe, at Udvalgsbehandlingen maa blive hurtig, for det nytter ikke, at vi behandler Kriseværnsforslag og Krisehjælpsforslag hele Vinteren igennem. Saa vilde der ingen Mening være i disse Forslag, for de er beregnet paa at hjælpe baade det danske Samfund, Erhvervslivet og de arbejdsløse nu og ikke en Gang til Foraaret eller til Sommer. Nu brænder det, nu skal der hjælpes. Nu venter de arbejdsløse paa